

REPORTERO

DAVID REMNICK

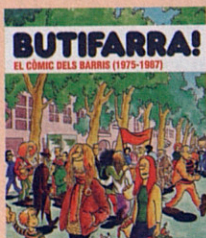
LOS MEJORES ARTICULOS DEL DIRECTOR DEL NEW YORKER

REPORTERO.

Los mejores artículos del director del *New Yorker*
David Remnick | Debate, 2015 | 367 pàg.

Després d'una llarga etapa al *Washington Post*, del qual va ser corresponçal a Moscou; David Remnick va ser nomenat director del *New Yorker*, l'any 1998. Aquest llibre és una selecció dels seus millors textos (articles i perfils) dels últims vint anys, que tracten des de la política nord-americana fins a la Rússia postcomunista i hi inclouen els destacables perfils de personatges de renom internacional com ara Al Gore, Tony Blair, Philip Roth, Amos Oz o Benjamin Netanyahu. Aquesta recopilació és un molt bon exemple dels textos que diferencien les grans figures del periodisme.

Cadascun dels treballs narratius és fruit d'hores d'observació, documentació, converses amb els protagonistes i verificació de dades; tots els elements que distingeixen el periodisme de qualitat. Només un any després d'arribar al *New Yorker*, l'any 1999, va ser elegit Director de l'any; i també ha obtingut el premi George Polk a l'excel·lència periodística i un National Magazine Award. Remnick va guanyar també un premi Pulitzer amb el llibre *La tumba de Lenin. Los últimos días del Imperio soviético* (Debate, 2011).

BUTIFARRA! EL CÒMIC DELS BARRIS (1975-1987)

Ajuntament de Barcelona i Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), 2015 | 261 pàg.

La revista *Butifarra!* va aparèixer a Barcelona, el 1975, quan encara perdurava el règim franquista i el moviment urbà experimentava un moment àlgid. L'equip estava format, inicialment, per joves professionals com Juanjo Sarto, F. Pérez Navarro, Max, l'Avi, Ricard Soler, Carlos Vila i Alfonso López. Es distingia de la resta de publicacions perquè combinava informació i opinió en defensa de campanyes i través d'historietes. De seguida, va comptar amb la complicitat i la col·laboració de les associacions de veïns de l'àrea de Barcelona, que hi participaven i la distribuïen de manera, diguem-ne, no oficial. Havia nascut el còmic dels barris. La publicació va anar assolint popularitat i va començar a comptar amb la col·laboració de professionals reconeguts. L'any 1977, amb les primeres eleccions, la política es va traslladar als parlaments. Les associacions de veïns van perdre pes i l'equip de *Butifarra!* va decidir iniciar una segona etapa amb el llançament als quioscos i la difusió estatal. Va destacar per una manera diferent i nova de fer periodisme, que es traduïa en la participació de molts dels protagonistes directes o indirectes de les històries, i també va sobresortir per l'elaboració d'alternatives polítiques i socials, més enllà de la simple denúncia.

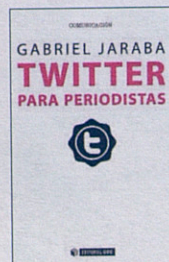
NÚMERO CERO

Umberto Eco | Lumen, 2015 | 218 pàg.

L'obra d'Umberto Eco és fonamental per comprendre la història del segle xx i dels nostres dies. Dedicat a la docència a la Universitat de Bolonya durant molts anys, els seus assaigs són textos d'obligada consulta a les universitats de tot el món. Fa més de trenta anys, va protagonitzar una entrada triomfal en el món de la ficció amb el bestseller *El nom de la rosa*. En aquesta ocasió, ens presenta una novel·la ja col·locada en les llistes dels títols més venuts a Itàlia i que suscita una gran polèmica en tots els mitjans de comunicació. I és que l'autor dedica aquestes pàgines a fer un retrat, no gaire afavoridor, de la professió del periodisme en l'actualitat. Colonna, el protagonista d'aquesta història, rep la proposta de convertir-se en redactor en cap de *Domani*, un diari que s'avançarà als esdeveniments a base de suposicions i molta imaginació, sense fixar-se massa en el límit que separa la veritat de la mentida. El llibre analitza el periodisme no com si un simple difusor de la informació, sinó com un element clau per aconseguir poder, siguin quines siguin les conseqüències; i convida, així, el lector a la reflexió

TWITTER PARA PERIODISTAS

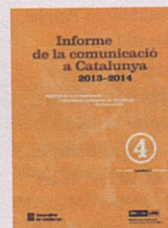
Gabriel Jaraba
Editorial UOC, 2015
102 pàg.

Twitter és l'última conseqüència del periodisme modern, que aspira a des de la seva fundació a la màxima rapidesa, concreció i brevetat possible. La utilització periodística que se'n faci pot arribar a l'excel·lència si se'n espremi bé el potencial. El periodista, escriptor i professor Gabriel Jaraba signa un manual dirigit a professionals de la comunicació, amb la intenció d'ajudar-los a obtenir el màxim profit d'aquesta plataforma de comunicació, a benefici d'un periodisme solvent al servei de la ciutadania crítica. L'autor ens apropa algunes orientacions sobre la manera d'utilitzar-lo, consells d'utilitat, bones pràctiques i propostes estratègiques. Llicenciat en Periodisme i màster en Comunicació i Periodisme, Jaraba és docent i investigador en el Gabinet de Comunicació i Educació de la UAB, on investiga i ensenya Ciberperiodisme i Gestió creativa de mitjans. Va publicar també el llibre *Periodismo en Internet. Cómo escribir y publicar contenidos de calidad en la Red* (Robinbook, Barcelona, 2014).

INFORME DE LA COMUNICACIÓ A CATALUNYA 2013-2014

Institut de la Comunicació, Universitat Autònoma de Barcelona (InCom-UAB)
InCom-UAB i Generalitat de Catalunya, 2015
310 pàg.

Amb aquest volum, l'*Informe de la comunicació a Catalunya* arriba a la vuitena edició i conté la informació més rellevant sobre els canvis de tot ordre que s'han produït en el conjunt del sector durant els últims dos anys. Incorpora, a més, diferents línies d'anàlisi i reflexió que els diversos autors i autores han identificat per situar i donar sentit a les principals tendències observades. Estructurat en cinc parts, pretén esdevenir una eina de suport als investigadors, professionals i responsables de les polítiques públiques al nostre país. La primera part es dedica al marc general de la comunicació a Catalunya i aprofundeix en set àmbits transversals que ajuden a entendre la singularitat del sistema comunicatiu català. La segona part estudia la situació dels mitjans i les indústries de la comunica-

ció. La tercera analitza els reptes de la comunicació empresarial i institucional. La quarta part se centra en els estudis universitaris i la recerca en comunicació duta a terme en el període estudiat, mentre que la cinquena i última part tanca l'obra amb un capítol de balanç i perspectives del bienni.

MEDITERRÀNEO DESCAPOTABLE. VIAJE RIDÍCULO POR AQUEL PAÍS TAN FELIZ

Íñigo Domínguez
Libros del K.O., 2015
285 pàg.

El diari *El Correo* va proposar a Íñigo Domínguez recórrer la costa mediterrània l'any 2008 viatjant en un descapotable. Des de Portbou a Tarifa, va col·leccionar postals d'un moment en què començaven a decaure alguns dels símptomes del miracle econòmic espanyol: joves anglesos borratxos saltant des dels balcons, horribles estàtues a aeroports sense avions, mafiosos amb kalàixnikovs o una plaga d'edificis de Calatrava. Domínguez, doncs, ens convida a llegir unes cròniques de com s'han malgastat els diners durant aquests anys, que contenen a més un apèndix de gran valor documental que recopila els sorprenents rècords de la corrupció al litoral mediterrani. L'autor va publicar també amb Libros del K.O. el seu primer llibre, *Crónicas de la mafia*. Des de 2001 és corresponsal a Roma d'*El Correo* i del Grupo Vocento.

CHAP CHAP. UNA ANTOLOGÍA CONFESIONAL

Kiko Amat
Blackie Books, 2015
487 pàg.

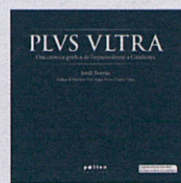

El novel·lista i periodista cultural Kiko Amat ens presenta el que anomena una antologia confessional sota l'original títol *Chap chap*. Inclou articles, columnes i textos variats escrits entre els anys 1987 i 2014, amb la clara i sana intenció d'entretenir el lector amb temes també assortits. L'autor defineix el conjunt d'articles recopilats com *columnes disfressades*. "Això és, en certa manera, aquest llibre: un compendi de columnes amb disfressa i maquillatge que només rebel·len la seva veritable condició quan ja estàs totalment dins de la

lectura", confessa Kiko Amat. Escriu regularment per als prestigiosos suplementos culturals *Babelia*, d'*El País*, i *Cultura/s*, de *La Vanguardia*. Des del 2011, co-dirigeix també el festival Primera Persona en el CCCB de Barcelona. És autor de les novel·les *El día que me vaya no se lo diré a nadie* (2003), *Cosas que hacen BUM* (2007), *Rompeistas* (2009) i *Eres el mejor, Cienfuegos* (2012), les quatre per a Anagrama; i de l'assaig-crònica *Mil Violines* (Random House Mondadori, 2011).

PLUS ULTRA. UNA CRÒNICA GRÀFICA DE L'ESpanyOLISME A CATALUNYA

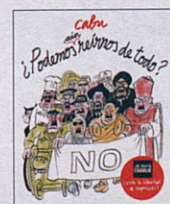
Jordi Borràs
Pol·len Edicions, 2015
350 pàg.

El fotoperiodista Jordi Borràs publica aquesta obra, a cavall entre la fotografia documental, el periodisme d'investigació i la recerca històrica. No tracta sobre el procés independentista, ni de la història del país, ni dels potents moviments socials que se n'han derivat, sinó sobre el moviment reaccionari que s'ha originat. L'espanyolisme en la màxima expressió i els vasos comunicants entre un moviment unionista que no es considera nacionalista i una extrema dreta que s'ha caracteritzat per marcar l'agenda del debat territorial a l'Estat espanyol. Una obra inèdita i necessària per entendre l'espanyolisme contemporani a Catalunya. A part d'una crònica fotoperiodística, Jordi Borràs aixeca acta notarial de la complexitat, diversitat i bel·ligerància de la ultradreta espanyolista a Catalunya. I ho fa documentant-ho tot amb un munt de fotos. Il·lustrador i fotoperiodista, treballa com a reporter gràfic freelance en mitjans catalans com *Nació Digital*, *Crític* o *Directa*.

¿PODEMOS AÚN REÍRNOS DE TODO?

Cabu
Ediciones Península, 2015
127 pàg.

Publicat originàriament al març de 2012, gairebé tres anys abans de la mort de Cabu durant l'atac terrorista a les oficines de *Charlie Hebdo*, aquest llibre recull algunes de les viñetes publicades pel dibuixant a la revista satírica, amb el clar propòsit de respondre amb un gran sí a la pregunta

que planteja al títol. Tot i que algunes de les caricatures fan referència a personatges públics i situacions polítiques de l'àmbit estrictament francès, l'editorial ha optat per publicar l'obra original íntegra, en homenatge a Cabu i a la resta de treballadors que van morir el 7 de gener de 2015 a París per exercir la llibertat d'expressió. Recordem que Cabu, de nom real Jean Cabut (1938-2015), va col·laborar amb les revistes *Hara-Kiri*, *Charlie Hebdo* i el diari *Le Canard enchaîné*; i, amb el temps, es va anar orientant cap a la caricatura política. La seva feina va ser premiada amb el Crayon d'Or l'any 1969 i el trofeu Haga l'any 1979. L'atac en què va perdre la vida, va acabar també la d'altres coneguts dibuixants de la revista com Charb, Georges Wolinski o Tignous.

Tots els llibres d'aquesta secció es poden trobar al Centre de Documentació Montserrat Roig i estan disponibles en préstec per als col·legiats.